

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **T. D. T.**, st. přísl.Vietnam, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Policie České republiky**, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, Praha 3, Olšanská 2, P.O.BOX 78, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5.9.11.2010, č.j. CPR-7736/ČJ-2010-009CPR-V237,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, odboru specializovaných činností, oddělení pátrání (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 6.6.2010 č.j. CPPH-11052/ČJ-2010-004003, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 3 roky, přičemž je tato doba shodná s dobou vykonatelnosti uvedeného rozhodnutí. Pro případ, že by nebylo postupováno podle ust. § 128 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., byla dle ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. doba k vycestování z území České republiky stanovena do 15 dnů ode dne ukončení zajištění. Pro případ, že by cizinec byl vyňat z působnosti zákona č. 326/1999 Sb. z důvodu dle ust. § 2 uvedeného zákona, bylo stanoveno, že doba k vycestování počíná běžet ode dne odpadnutí takového důvodu. Rovněž bylo stanoveno, že dle ust. § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

V odůvodnění pak žalovaná uvedla, co zjistila ze spisového materiálu, posoudila tento spisový materiál a konstatovala, že z hlediska zákonnosti proběhlo předmětné správní řízení plně v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., se zákonem č. 326/1999 Sb. i dalšími právními předpisy. Postupem správního orgánu I. stupně nebyla porušena ani ustanovení mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána. Správní vyhoštění bylo podle žalované uloženo v souladu s právními předpisy. Dále pak se žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí zabývala jednotlivými námitkami žalobce, které uvedl v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí.

Žalobce v žalobě namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., když správní orgán při udělování správního vyhoštění jeho osobě nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti; porušení § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., když správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena; porušení § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., když správní orgán nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci; porušení § 2 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., když správní orgán nedbal dostatečně o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, odpovídalo okolnostem případu a odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nepřesvědčilo o jeho správnosti a postupu správního orgánu, přičemž podle žalobce se v něm žalovaná nevypořádala se všemi provedenými důkazy; porušení § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., protože správní orgán neposoudil dostatečně důvody znemožňující vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a porušení § 120a zákona č. 326/1999 Sb., jelikož nebyla náležitě posouzena možnost žalobcova vycestování.

Dle názoru žalobce správní orgán rozhodl v rozporu s mezinárodní smlouvou, konkrétně čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Měl za to, že právě jeho rodinný a soukromý život je ohrožen rozhodnutím o správním vyhoštění. Uvedl, že v České republice žije 21 let, z toho téměř 15 let oprávněně, Za dobu pobytu na území si vytvořil hluboké vazby na mnohé osoby, navázal partnerský vztah s M. B., který trvá již více než 2 roky. S paní B. (má asi být B.) žije ve společné domácnosti, do společnosti se s ohledem na délku svého pobytu plně začlenil jak ekonomicky, tak společensky a v běžném životě je plně integrován do české společnosti.

Poukázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Berrehab a ve věci Beldjoudi.

Měl za to, že správní orgán nesprávně dovodil, že s M.B. (má asi být B.) nežije ve společné domácnosti, přičemž tento svůj závěr odůvodnil nenaplněním legálního znaku spočívajícího ve společném uhrazování potřeb osob tvořících domácnost. Podle žalobce správní orgán shledal, že je na paní B. (má asi být B.) zcela finančně závislý, což je v přímém rozporu s její výpovědí do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení.

Namítal rovněž, že správní orgán nedostatečně odůvodnil, proč uložil vyhoštění v zákonem stanovené maximální výši 3 let.

Svou žalobu ze dne 26.11.2010 pak žalobce doplnil podáním ze dne 11.1.2011, tedy podáním, které bylo učiněno po zákonem stanovené lhůtě (§ 172 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.).

Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno v souladu s právními předpisy. V průběhu vedeného řízení nedošlo k poškození práv účastníka řízení, a proto navrhla podanou žalobu zamítnout.

Při jednání konaném u Městského soudu v Praze dne 28.11.2013 setrvali oba účastníci na svých stanoviscích. Při jednání byla přítomna i paní M. B., která na dotaz předsedy senátu uvedla, že v daném řízení nebude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto podstatné dokumenty: Oznámení správního orgánu I. stupně o zahájení správního řízení ze dne 6.6.2010, protokol o vyjádření účastníka řízení ze dne 6.6.2010 sepsaný správním orgánem I. stupně, závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 6.6.2010, rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, odboru specializovaných činností ze dne 6.6.2010, č.j. CPPH-11052/ČJ-2010-004003, odvolání žalobce ze dne 7.6.2010 včetně jeho doplnění ze dne 21.6.2010, protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 28.6.2010 sepsaný správním orgánem I. stupně, protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 8.7.2010 sepsaný správním orgánem I. stupně, sdělení paní M. B. ze dne 24.9.2010, žalobou napadené rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 5.11.2010 č.j. CPR-7736/ČJ-2010-9CPR-V237.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud posoudil věc takto:

Předně Městský soud v Praze nepřihlížel k námitkám, které žalobce prostřednictvím svého zástupce uplatnil až při jednání dne 28.11.2013, neboť ty byly uplatněny opožděně (§ 172 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.). Nicméně k otázce, že podkladem pro rozhodnutí správního orgánu II. stupně byly protokoly o vyjádření žalobce a paní B., jako účastníků řízení, které měly být pořízeny procesně vadně a tedy neměly být použitelné, zde je třeba konstatovat, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že k sepsání protokolů o vyjádření účastníka řízení (ze dne 28.6.2010 a ze dne 8.7.2010), tedy obou těchto osob, přikročil správní orgán I. stupně poté, co ve věci bylo podáno odvolání a kdy tedy zjistil, že v odvolání uplatnil žalobce určité nové skutečnosti, které do té doby nebyly zřejmé, resp. které do té doby výslovně neuvedl. K tomu je nutno poukázat na ust. § 86 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., které na projednávanou věc dopadá a v němž se výslovně uvádí, že *správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřili. Podle okolností dále doplní řízení. Ustanovení tohoto odstavce se nepoužije, bylo-li odvolání podáno opožděně nebo bylo-li nepřípustné.* Je tedy zřejmé, že procesní předpis správnímu orgánu I. stupně výslovně svěřuje pravomoc doplňovat řízení a není tedy vyloučeno, aby na základě řádně podaného odvolání bylo předmětné řízení doplňováno i o výsledcích účastníků, příp. dalších osob.

Pokud pak jde o jednotlivé žalobní námitky, žalobce především namítal, že bylo rozhodnuto v rozporu s mezinárodní smlouvou. Zmínil čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv s ohledem na to, že jeho rodinný a soukromý život je ohrožen rozhodnutím o správním vyhoštění, neboť v České republice žije více než 21 let z toho téměř 15 let oprávněně. Za dobu pobytu na území České republiky si vytvořil hluboké vazby na mnohé

osoby, navázal partnerský vztah s paní M. B., s níž žije ve společné domácnosti. Do společnosti je s ohledem na délku svého pobytu plně začleněn a to jak ekonomicky, tak společensky a do české společnosti je plně integrován. Dále poukázal v této souvislosti na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci A -138 (Berrehab) na nepřiměřenost zásahu tohoto rozhodnutí o vyhoštění do jeho rodinného života. Poukázal rovněž i na rozhodnutí téhož soudu ve věci A 234-8 (Beldjoudi), jakož i na další rozsudky uvedeného soudu. Tuto argumentaci soud s ohledem na to, co v řízení ohledně žalobce, a i na základě jeho vlastního vyjádření, vyšlo najevo, odmítl. Z údajů, které sám žalobce uvedl, je tedy zřejmé, že 6 let pobýval na území České republiky neoprávněně, bez řádného cestovního dokladu a bez řádného povolení k pobytu (žaloba, protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 6.6.2010). Ze žaloby ani správního spisu pak ale není vůbec zřejmé, že by žalobce během této doby (6 let) učinil cokoli relevantního k tomu, aby svůj pobyt na území České republiky legalizoval. Pokud pak argumentoval tím, že si v České republice vytvořil hluboké vazby na mnohé osoby s ohledem na délku pobytu na území České republiky, toto tvrzení nemůže dopadat na jeho vztah s paní B., neboť ten v době podání žaloby měl trvat 2 nebo 3 roky, není totiž zcela zřejmé podle vyjádření účastníků, jak dlouho vlastně trval. Žalobce uváděl více jak 3 roky, paní B. do protokolu ze dne 8.7.2010 uvedla, že se se žalobcem zná 2 roky. Ohledně žalobcovy integrace do společnosti jak ekonomické, tak společenské lze mít také pochybnosti, neboť žalobce v rámci správního řízení uvedl, že v podstatě nemá žádné příjmy, nemá peníze, takže jeho ekonomická integrace je více než sporná a integrace společenská, pokud se vyjádřil ke svému životu v České republice, tak do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 6.6.2010 uvedl, že v České republice nemá žádné vazby.

Pokud pak jde o námitku, že správní orgán nesprávně dovodil, že žalobce s paní B. nežije ve společné domácnosti, když žalovaný tvrdil, že nedochází ke společnému uhrazování potřeb, protože správní orgán shledal, že je žalobce na paní B. zcela finančně závislý, což je podle žalobce v příkrém rozporu s její výpovědí do protokolu, na tomto místě je nutno souhlasit s tím, že paní M. B. výslovně do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 8.7.2010 uvedla, že žalobce na ni není finančně závislý, že mu žádné peníze nedává. Nicméně žalobce sám za obdobně srovnatelných okolností se pak vyjádřil tak, že na paní B. finančně závislý je, že nemá žádné příjmy, přičemž všechny jeho výdaje hradí jeho přítelkyně paní M. B. (protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 28.6.2010). Těžko mohl tedy správní orgán dospět k jinému závěru, jestliže žalobce sám o svých vlastních ekonomických resp. finančních poměrech uvedl, že na paní B. je finančně závislý.

K otázce dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění na rodinný a soukromý život žalobce, tady se soud ztotožňuje se závěry, k nimž dospěl ve svém rozhodnutí správní orgán II. stupně, když je především třeba konstatovat, že se rodinnými i soukromými poměry žalobce správní orgán II. stupně zabýval podle názoru soudu dostatečně obsáhle a to zejména na základě skutečností, které v těchto věcech uvedl jednak žalobce, jednak paní B.

Pokud pak jde o podklady pro úvahy správního orgánu v této věci, má soud za to, že skutkové okolnosti byly zjištěny v dostatečné míře a správní orgán správně vyhodnotil skutečnosti, že žalobce pobývá téměř 6 let na území České republiky bez právního důvodu v rozporu se zákonem a vztah, o kterém žalobce hovoří a o který opírá nemožnost svého vyhoštění, vznikl dlouho poté, co žalobce pobýval na území České republiky nelegálně a této skutečnosti si byl žalobce vědom. Se zhodnocením, ke kterému správní orgán dospěl, se soud zcela ztotožňuje.

Pokud jde o námitku, že správní orgán nedostatečně odůvodnil, proč žalobci uložil vyhoštění v délce 3 let, zákonem maximálně stanovené výši, tady lze konstatovat, že správní orgán I. stupně se s tímto vypořádal sice stručně, nicméně argumentace k této záležitosti je obsahem odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který argumentoval délkou vyhoštění vzhledem ke skutečnosti, že žalobce pobývá na území České republiky bez platného cestovního dokladu i bez víza od roku 2004.

Městský soud v Praze nepřisvědčil žádné z uplatněných námitek žalobce a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Z tohoto důvodu soud žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle úspěchu ve věci náleželo žalovanému správnímu orgánu, tomu však žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly, a proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. listopadu 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová